

Vještice, kometi i planetarne kataklizme - 2. dio

Laura Knight-Jadczyk

Sott.net

Sub, 30 Lis 2010 16:59 UTC

© cammeraydave / dreamstime

Originalni članak na engleskom jeziku je prvotno objavljen u [DCM-u](#), tadašnjem službenom glasilu Sott.net-a.

Uoči ovogodišnje Noći vještica, donosimo Vam prijevod odličnog eseja Laure Knight-Jadczyk, podijeljen u nekoliko dijelova, nakon kojeg ćete bundeve i "maškare" zadnjeg dana mjeseca listopada gledati u sasvim novom, objektivnijem svjetlu.

Posljednji dan mjeseca listopada je praznik za koji se smatra da predstavlja drevnu keltsku proslavu za "kraj ljeta", Samhain, Halloween ili večer uoči Svih svetih. Kao što sam spomenula na početku, mnogi ljudi pomisle na vještice kad se spomene riječ "Halloween" (Noć vještica, op. prev.).

Čovjek se odmah zapita zašto bi 31. listopada imao veze s vješticama i zašto bi se tada slavilo "kraj ljeta" kada jesenski ekvinocij, koji pada mjesec dana ranije, predstavlja pravi završetak ljeta?

I eto nam priče!

Prema britanskom povjesničaru Ronaldu Huttonu, festival Samhain obilježava kraj "svijetlije polovice" godine i početak "tamnije polovice", te se ponekad smatra keltskom Novom godinom. Prema proučavatelju folklora Johnu Gregorsonu Campbellu i arheologinji Bettini Arnold, drevni Kelti su vjerovali da zastor koji razdvaja ovaj svijet od Onostranog postaje tanji na Samhain, što dozvoljava duhovima (i dobrima i lošima) da s lakoćom prelaze preko inače robusne barijere. Kelti su se s time nosili tako da su pozivali dobre duhove - obično obiteljske pretke - da dođu i koristili su razne tehnike tjeranja ili plašenja svih loših duhova. Pretpostavlja se da je to porijeklo nošenja kostima prurušavajući se u kosture, duhove i goblina, s principom da ako izgledate dovoljno strašno, možete uplašiti i otjerati i samog vruga!

Samhain je također bilo vrijeme kad su ljudi u starim vremenima skladištili svoje zalihe hrane, klali stoku i svinje, te pripremali žitarice i ostalu hranu za zimu.

Krijesovi su bili važan dio proslava. Ognjišta su se ugasila, kosti zaklane stoke su se bacile u krijes i svaka je kuća ponovno upalila svoje ognjište žarom iz krijesa. Ponekad bi se zapalila dva krijesa kako bi ljudi mogli proći između njih sa svojom stokom radi "pročišćavanja". Ta je praksa možda preživjeli oblik vremena kada su se drevna plemena pročišćavala ljudskom žrtvom paljenicom:

- a) svakog člana koji nije bio savršen tako da bi se pleme očistilo grešnih elemenata, ili
- b) onih članova koji su zapravo bili savršeni na neki način i koji su se dragovoljno ponudili za žrtvu kako bi zadovoljili bogove da bi ostatak plemena mogao mirno živjeti još jednu godinu.

To je u biti zanimljiv trag.

Naziv "Halloween" je staroškotska varijanta "večeri uoči Svih svetih" ("*All Hallows Eve*", op. prev.) ili proslave Svih svetih. Ovdje je zanimljivo primijetiti običaje vezane za taj dan, a posebice za naredna dva dana, koji se prakticiraju diljem svijeta i koji su

kasnije bili pokršteni, ali su očigledno predstavljali nešto puno drevnije.

U Portugalu i Španjolskoj darovi se prinose na dan Svih svetih.

U Meksiku, Svi sveti se podudaraju s proslavom Dana nevinih, dijela Dušnog dana posvećenog preminuloj djeci.

U Portugalu, djeca idu od vrata do vrata i dobivaju kolače, orašaste plodove i citruse. Blagdan se fokusira na obiteljska okupljanja gdje se usredotočuje na molitve i prisjećanje na preminule prijatelje i članove obitelji. Tradicija uključuje podizanje oltara u spomen na mrtve, izradu i konzumaciju šećernih lubanja (jedenje smrti), te omiljene hrane i pića preminulih, ukrašavanje nevenima i posjećivanje grobova s cvijećem kao prinosima.

Proučavatelji ukazuju da korijeni modernog blagdana vuku svoje porijeklo od autohtonih običaja koji datiraju tisućama godina u prošlost i od astečkog festivala posvećenog božici imena Mictecacihuatl, kraljici Mictlana, odnosno podzemlja.

Vjeruje se da je bila žrtvovana kao dijete, a predstavlja se kao tijelo bez mesa, i njena razjapljena usta gutaju zvijezde tijekom dana.

Prinosi za meksički "Dan mrtvih", između ostalog i šećerne lubanje
Na Filipinima, ovaj dan se naziva "*Undas*", "*Todos los Santos*" (doslovno "Svi sveti"), a ponekad i "*Araw ng mga Namayapa*" (otprilike "Dan pokojnih"). Taj dan, kao i onaj prije, te onaj poslije njega, se provodi u obilasku grobova preminulih rođaka, gdje se

moli i donosi cvijeće, pale se svijeće i grobove se čisti, uređuje i obnavlja. Običaji su slični u većini europskih zemalja.

U Brazilu, *Dia de Finados* je javni praznik koji mnogi Brazilci slave odlaskom na groblja i u crkve.

U Španjolskoj imaju festivale i parade, a na kraju dana ljudi se okupljaju na grobljima i mole za svoje preminule voljene.

Proslave sličnog sadržaja se pojavljuju u mnogim azijskim i afričkim kulturama.

Te proslave, koje se događaju 1. i 2. studenog, te imaju autohtonu formu koju je crkva asimilirala, izgledaju nam zanimljive.

Čini se da je važno da *slijede neposredno nakon 31. listopada*.

Postavlja se pitanje zašto. Što se dogodilo 31. listopada da je pretvorilo sljedeći dan u Dan mrtvih?

Simboli povezani s Noći vještica su nastajali tokom vremena i, kao što je srednjovjekovna crkva asimilirala drevnu ikonografiju i praksu na temu smrti, mnogi običaji današnjeg vremena su asimilirali one srednjovjekovne. U tradicionalnim keltskim festivalima za Halloween, izdubljivalo se velike bijele repe, izrezivali su se obrisi lica, te ih se postavljalo na prozore kako bi tjerali zle duhove. Američka tradicija izdubljivanja bundeva se originalno povezuje s razdobljem žetve, općenito, i nije se posebno povezivala s Halloweenom sve do sredine ili kraja 1800-tih.

Dok većina kršćana jednostavno vidi Noć vještica kao sekularni praznik koji dozvoljava klincima (i velikim klincima!) da se oblače u smiješne kostime, jedu slatkiše i općenito ismijavaju sve što je normalno zastrašujuće u našem svijetu, neki drugi - većinom fundamentalisti - kršćani pripisuju negativan utjecaj proslavi jer misle da slavi poganstvo, okultno, ili da ga trivijalizira tako da se njihovi članovi adekvatno ne boje duhova, demona i vruga.

Jehovini svjedoci ne slave Noć vještica jer vjeruju da pravi kršćani ne bi trebali slaviti išta što dolazi od poganskog blagdana.

To je ironično kad su uzme u obzir ono što sam prije napisala o originalnom kršćanstvu. Kako smo od tamo - prave duhovnosti koja je slavila ženu, sa ženama šamanima koje su skrбиле za pleme - došli ovamo, modernom kršćanskom pogledu na ženu kao na nešto jedva ljudsko?

Mnogi od onih koji slijede poganski način smatraju da je ovo doba

sveto vrijeme u godini i, naravno, sljedbenici Wicce smatraju da ih cijeli blagdan kako se on općenito slavi, vrijeđa jer povezuje vještice s drugom listom "zlih duhova" od kojih se treba čuvati. Imaju pravo što se toga tiče, ali većina onoga što oni smatraju Wiccom je jednako pogrešno kao što je pogrešno kršćanstvo.

Ovo nas vodi natrag prema pitanju na koje ovaj članak želi odgovoriti: Koje je porijeklo Noći vještica, što ona zaista obilježava, te zašto su vještice povezane s njom?

Prva stvar koju bih htjela reći je da kada pogledamo na Noć vještica, mislim da vidimo nešto veoma drevno što je filtrirano kroz mnogo slojeva interpretacije. Međutim, ono što je dosljedno je tema o lakom prijelazu preko granice života i smrti, uglavnom u smjeru smrti, što upućuje na to da se smrt ogromnih razmjera spustila na Noć vještica prije veoma mnogo vremena.

O čemu god se radilo, bilo je užasavajuće, i toliko rasprostranjeno da to obilježavaju kulture širom svijeta, a i dane nakon toga, na načine koji izgledaju kao da su osmišljeni u svrhu obrane od toga kako bi spriječili da se to ikada više ponovi. I negdje niz put, dogodile su se stvari koje su sve preokrenule tako da se individue - stvarne, svete, vještice - koje bi zapravo mogle biti sposobne poznavati takve stvari i znati kako nadvladati takve strahote, izjednačilo s uzrokom smrti i destrukcije.

U knjizi *The Worship of the Dead, or the Origin and Nature of Pagan Idolatry and Its Bearing Upon the Early History of Egypt and Babylonia*, autora Johna Garniera (1904., London: Chapman & Hall; prvo poglavlje, od 3. do 11. stranice), autor piše da su današnje proslave za mrtve koje su fokusirane oko noći uoči Svih svetih, uključujući i nekoliko sljedećih dana, prvotno nastale kako bi se sjećalo onih ljudi koji su umrli u Potopu kojeg je Bog donio zlom svijetu. To bazira na Postanku 7:11. Piše:

"Teško je u svijetu pronaći narod ili pleme koje ne posjeduje tradicionalnu predaju o uništenju ljudske rase poplavom; detalji ovih predaja se previše precizno poklapaju jedni s drugima da bi se dozvolila sugestija, koju su neki uputili, da se predaje odnose svaka za različitu lokalnu poplavu.

Mitologije svih drevnih naroda su isprepletene s događajem Potopa i objašnjene istim, što dokazuje da su sve utemeljene na

zajedničkom principu, te da su zasigurno izvedene iz istog izvora.

Iz ovih opažanja je jasno da su jedan ili drugi od dva velika događaja u povijesti Potopa, početak poplavlivanja i početak povlačenja voda, bili promatrani diljem drevnog svijeta, neki narodi su promatrali jedan događaj, dok su neki promatrali drugi događaj.

Također se čini vjerojatnim da je održavanje ovog festivala intimno povezano (a možda je i potaknulo) tim štovanjem mrtvih koje je, kako ćemo vidjeti, bilo središnji princip drevne idolatrije.

Snaga ovog argumenta je ilustrirana činjenicom održavanja ovog velikog festivala mrtvih u spomen na taj događaj, ne samo u narodima koji su više ili manje u komunikaciji jedni s drugima, nego i kod naroda koji su naveliko odvojeni jedni od drugih, kako oceanom tako i stoljećima vremena.

Štoviše, festival održavaju svi na ili oko istog dana na koji se, prema izvještaju Mozaika, dogodio Potop, to jest sedamnaestog dana drugog mjeseca - koji gotovo odgovara našem mjesecu studenom." Ne znam koji je od mnogih židovskih kalendara koristio, ali ono što Garnier želi reći je da su praznici koji odavaju počast duhovima mrtvih nekršćanski zato što imaju poganske korijene (što onda reći o štovanju mrtvih svetaca i upućivanju molitvi njima - bili su kršćani prije nego su umrli, tako se barem tvrdi) i zato što su utemeljeni na štovanju smrti opakih ljudi koje je Bog opravdano uništio u Noinom potopu. Ovaj "kršćanski" obrat na sve vezano za poganstvo je razlog zašto, očito, Noć vještica ima toliki naglasak na demonske prizore, duhove, čudovišta i općenito jezive stvari, jer kao što Garnier ističe, poplava je značila smrt hibridne djece demona Nefila (pogledaj Postanak 6:1-4, 13 i knjigu proroka Henoka).

Dakle, izgleda kao da se radi samo o nagađanju religioznog antikvara starih vremena; ništa za vidjeti ovdje. No, što ako nije tako? Možda je Garnier bio na tragu nečega i nije zapravo shvaćao što je to?

Vezano za navodni Noin potop, možemo reći da su više nego jednom u našoj znanoj povijesti civilizacije i/ili kulture propale i/ili nestale ili ih je uništio tko zna što. Akadsko carstvo u Mezopotamiji, Staro egipatsko kraljevstvo, civilizacija Ranog brončanog doba u Palestini, Anatolija i Grčka, također civilizacija doline Inda u Indiji, Hilmand

civilizacija u Afganistanu i Hongshan kultura u Kini, sve su propale u više-manje isto vrijeme. Nedugo nakon toga, u arheološkom pogledu vremena, nesreća je pogodila Mikence u Grčkoj, Hetite u Anatoliji, egipatsko Novo kraljevstvo, Palestinu Kasnog brončanog doba, te Shang dinastiju Kine.

Istraživači u znanstvenim poljima arheologije i povijesti su zbunjeni manjkom ikakvih izravnih arheoloških ili pisanih objašnjenja za uzroke (za razliku od posljedica), iako postoji bogato tijelo mitova i folklora koje bi vrlo lako moglo pružiti odgovore ako se ispravno analizira. Budući da su "stručnjaci" u tim poljima pripisali mitove praznovjerju, dok istovremeno vjeruju da su mitovi koje se tretira kao povijest, a koji su uključeni u Bibliju, zapravo povijest, ne napreduju u rješavanju svog problema i uobičajeno kolaps civilizacija pripisuju invazijama i ratovanju ogromnih razmjera.

Palača u Knososu - Minojsko carstvo je misteriozno nestalo

Prije nekoliko desetljeća, određeni znanstvenici prirodnih znanosti postali su zainteresirani za taj problem, te su shvatili, koncentrirajući se na gore navedene kolapse Brončanog doba, da je raspon dokaza ukazivao na to da se radi o prirodnim uzrocima, a ne o uzrocima izazvanim ljudskim djelovanjem, kao što su invazije ili ratovanja. Tako su svi počeli govoriti o klimatskim promjenama, vulkanskim aktivnostima i potresima. Trenutno su ove vrste objašnjenja zapravo uključene u standardnu povijest Brončanog doba, iako mnogi problemi i dalje ostaju neriješeni: čini se da ni jedno objašnjenje ne uzima u obzir sve dokaze.

Immanuel Velikovsky je sve uznemirio kada je predložio da je Izlazak (židova iz Egipta) - ali samo Izlazak - uzrokovan bombardiranjem kamenja, prašine, ugljena i tome slično, kao posljedica prolaska Venere kroz Sunčev sustav, i kaosom koji je ona napravila za vrijeme svog prolaska. On je uspio skupiti nevjerojatne količine mitova i legendi iz cijelog svijeta, koji su svi do jednoga snažno upućivali na to da se dogodila neka vrsta globalne kataklizme, ali kada, gdje i kako se to dogodilo je ostalo prilično nejasno. Postojali su i drugi ljudi koji su o tome pričali prije Velikovskog, uključujući Ignatiousa Donnellyja koji zaslužuje da ga se spomene za pripisivanje mitova Noinom potopu, za koji je tvrdio da je zapravo razaranje Atlantide onako kako je to opisao Platon. Je li ili nije postojala napredna civilizacija poznata kao Atlantida nije naša briga ovdje, već je li postojao potop i kada se on mogao dogoditi.

Kasnih 1970-ih godina, britanski astronomi Victor Clube i Bill Napier sa Sveučilišta Oxford, počeli su istraživati udare kometa kao glavni uzrok. Zatim su 1980. godine nobelovac Luis Alvarez i njegovi kolege objavili svoj poznati rad u časopisu *Science* gdje se argumentiralo da je kozmički udar doveo do istrebljenja dinosaura. Alvarezov rad je imao ogroman utjecaj, iako je taj utjecaj djelovao na različite načine na dvije strane Atlantika.

U SAD-u postoji škola "željnog razmišljanja" koja tvrdi da su samo udari asteroida značajni i da su toliko rijetki da se ne moramo brinuti.

U Britaniji, daljnja istraživanja astronoma Clubea i Napiera, prof. Marka Baileya s opservatorija Armagh, Duncana Steela sa Spaceguard Australia, te britanskog najpoznatijeg astronoma Sir Freda Hoylea, vodila su do njihove podrške teoriji kometarnog udara

i čine ono što je sada poznato kao 'Britanska škola dosljednog katastrofizma'.

Prema Clubeu i Napieru, među ostalima, na isti način na koji su udari od milijun megatona pogađali Jupiter 1994. godine, tako su i Zemlju prije 13.000 godina bombardirali fragmenti ogromnog kometa koji se raspao na nebu pred užasnutim pogledima čovječanstva. Višestruki udari na rotirajući planet su izazvali plimne valove, žestoke požare, eksplozije nalik onima atomskih bombi, masovno izumiranje mnogih pretpovijesnih vrsta poput mamuta i sabljastog tigra, kao i većine čovječanstva, te su ostavili svijet u tami mjesecima. (Vidi: *The Cosmic Serpent and The Cosmic Winter* autora Clubea i Napiera. Vidi također: *The Origin of the Universe and the Origin of Religion*, Anshen Transdisciplinary Lectureships in Art, Science, and the Philosophy of Culture, autora Freda Hoylea.) Neki američki znanstvenici se pridružuju skupini *dosljednog katastrofizma*. Fizičar Richard Firestone i geolozi Allen West i Simon Warwick-Smith pišu u svojoj knjizi, *The Cycle of Cosmic Catastrophes* (Bear & Co., 2006.):

Astrofizičar Victor Clube i astronom Bill Napier su 1990. godine objavili *The Cosmic Winter* (Kozmička zima, op. prev.), knjigu u kojoj opisuju izvođenje orbitalnih analiza nekoliko meteorskih rojeva koji pogađaju Zemlju svake godine. Koristeći sofisticirani kompjuterski software pažljivo su gledali tisućama godina unazad, ocrtavajući orbite kometa, asteroida, te meteorskih rojeva sve dok nisu otkrili nešto zapanjujuće. Mnogi rojevi meteora su povezani jedni s drugima, poput Taurida, Perzeida, Piscida, te Orionida. Dodatno, povezani su također i neki jako veliki kozmički objekti: kometi Encke i Rudnicki, asteroidi Oljato, Hephaistos, te oko stotinu drugih. **Svako od tih više od stotinu kozmičkih tijela je najmanje 800 metara u promjeru, a neka su kilometrima široka. I što ona imaju zajedničko? Prema tim znanstvenicima, svako od tih tijela je potomak istog divovskog kometa koji je prvotno ušao u naš sustav prije manje od 20 000 godina! Kako bi objasnili sve ostatke koje su pronašli raširene kroz cijeli Sunčev sustav, Clube i Napier su izračunali da je prvotni komet morao biti ogroman. Clube i Napier su također izračunali da, zbog malih promjena u orbitama Zemlje i preostalih kozmičkih krhotina, Zemlja prolazi kroz najgušći dio oblaka divovskog kometa svakih oko 2000 do 4000 godina. Kada pogledamo u klimatska obilježja i obilježja ledenih jezgri, možemo vidjeti taj obrazac događaja. Primjerice, čini se da iridij,**

helij-3, nitrat i amonijak, te druga ključna mjerenja rastu i opadaju u tandemu, proizvodeći zamjetljive vrhunce prije oko 18 000, 16 000, 13 000, 9000, 5000 i 2000 godina. U tom obrascu vrhunaca svakih 2000 do 4000 godina **možemo vidjeti nagovještaje povratka megakometa.**

Na sreću, najstariji vrhunci su bili i najteža bombardiranja, a stvari su od tada postajale mirnije, jer su se krhotine kometa raspadale u još manje komade. Međutim, opasnost nije prošla. Neke od preostalih kilometarskih krhotina su dovoljno velike da uzrokuju ozbiljnu štetu našim gradovima, klimi, te globalnoj ekonomiji. Clube i Napier (1984.) su predvidjeli da će, u **2000. godini i u narednih 400 godina, Zemlja ući u još jedno opasno vremensko razdoblje u kojem će nas mijenjajuća orbita planeta dovesti na kurs za potencijalni sudar s najgušćim dijelovima oblaka koji sadrži neke jako velike krhotine.**

Dvadeset godina nakon njihovog predviđanja, prešli smo u opasnu zonu. Naširoko je prihvaćena činjenica kako su u ovom trenutku orbite nekih od tih velikih objekata ukrstile puteve sa Zemljom, a jedina nepoznanica je hoće li nas promašiti, što je najvjerojatnije, ili će udariti u neki dio našeg planeta.

Stoga vidimo da ovaj novi tip "prirodne katastrofe" mnogi učenjaci počinju smatrati najvjerojatnijim pojedinačnim objašnjenjem za rasprostranjene i istovremene kolapse kultura tijekom raznih perioda naše povijesti. Ove ideje su uvelike unaprijedili astronomi i geolozi, dendrokronolozi, itd., a ostaju skoro potpuno nepoznate među arheolozima i povjesničarima, što značajno koči njihove napore u objašnjavanju onoga što vide u povijesnim zapisima.

Ova teorija govori o "vlakovima" kometarnih ostataka koji uzastopno susreću Zemlju. Većinu tih "vlakova" znamo kao meteorske pljuskove - sitne čestice kozmičkog materijala čiji je udar beznačajan.

Međutim, povremeno se u ovim kometarnim ostacima nađu kozmičke krhotine veličine između jednog i nekoliko stotina metara u promjeru. Kada one pogode Zemlju ili eksplodiraju u atmosferi, mogu imati katastrofalne učinke na naš ekološki sustav.

Multi-megatonske eksplozije vatrenih kugli mogu uništiti prirodne i kulturalne značajke na površini Zemlje putem poplavljujućih plimnih valova (ako krhotine padnu u more), vatrenih eksplozija i seizmičke štete ne ostavljajući krater kao trag, nego samo sprženu

zemlju. U slučaju značajnog bombardiranja, jedna cijela mala država može biti izbrisana, pretvorena u paru.

Usljed udara meteorita u Tunguskoj, drveća su bila oborena i spaljena stotinama kvadratnih kilometara naokolo. Nedavni primjer, poznat kao eksplozija u Tunguskoj, dogodio se 1908. godine iznad Sibira, kad je meteor eksplodirao na oko 5 km iznad zemlje, te kroz eksplozije vatrene kugle potpuno uništio područje od nekih 2000 kvadratnih kilometara. Kozmičko tijelo, iako su mislili da je bilo samo 60 metara u promjeru, je imalo energiju udara oko 20 do 40 megatona, te je bilo istovjetno eksploziji od oko 2000 nuklearnih bombi bačenih na Hiroshimu, iako nije bilo stvarnog fizičkog udara na Zemlju. Drugim riječima, ako su postojale drevne, napredne civilizacije, i ako su ih uništili višestruki događaji tipa Tunguske, ne čudi što nema traga ili ga ima vrlo malo, a što se obično pripisuje "anomaliji".

Godinama je astronomska glavna struja bila jako kritična prema hipotezi o divovskom kometu Clubea i Napiera. No, pad kometa Shoemaker-Levy 9 na Jupiter 1994. godine je doveo do brze promjene u stavovima. Komet, kojeg su gledale zvjezdarnice diljem svijeta, prelomio se u 20 dijelova i udario u različite dijelove planeta u periodu od nekoliko dana.

Sličan udar na Zemlju, ne treba ni spominjati, bio bi razoran. U novije vrijeme, rastući broj vatrenih kugli i kometa, te činjenica da je Jupiter bio učestalo bombardiran i ove godine, govori nam da

su Victor Clube i Bill Napier u pravu - živimo u jako opasnom razdoblju.

U knjizi *Rain of Iron and Ice* autora Johna Lewisa, profesora planetarnih znanosti u Lunarnom i planetarnom laboratoriju, jednog od direktora u Istraživačkom centru za svemirski inženjering NASA-e i Sveučilišta Arizona, te povjerenika državnog povjerenstva za svemir države Arizona, govori se da Zemlju redovito udaraju izvanzemaljski objekti i da mnoga nailazeća tijela eksplodiraju u atmosferi kao što se dogodilo u Tunguskoj, ne ostavljajući kraterne ili dugotrajno vidljive dokaze o tijelu iz svemira.

Ti udari ili atmosferske eksplozije mogu proizvesti potrese ili tsunamije bez ikakvih svjedoka koji bi bili svjesni uzroka. Uostalom, 75% Zemljine površine zauzima voda i bilo koji očevidac takvog događaja bi vrlo vjerojatno bio spržen i nikad ne bi progovorio o tome, tako da zaista nemamo saznanje o tome jesu li potresi na našem planetu tektonske prirode ili ne.

Ukratko, ono što Lewisov rad iznosi na vidjelo je ideja da su neki dobro poznati povijesni potresi mogli vrlo lako biti događaji udara. Datumi koje su ovi stručnjaci odredili tim događajima i koji se mogu razaznati u znanstvenim zapisima su 12 800, 8200, 5200 i 4200 godina prije sadašnjice. Mjerenja će se moći prilagoditi kada preciznije metode datiranja budu razvijene ili primijenjene.

Događaj od prije 12 800 godina je jedan od najzanimljivijih jer se radi o događaju koji je gotovo uništio sav život na Zemlji. U najmanju ruku je uništio mega-faunu na svim kontinentima. Platon opisuje uništenje Atlantide koje se dogodilo u jedan dan i jednu noć prije 11 600 godina, što je jako blizu. Ovaj događaj je tema koju Firestone, West i Warwick-Smith iscrpno obrađuju u svojoj knjizi *The Cycle of Cosmic Catastrophes*. Uključili su i mnoštvo mitova američkih domorodaca koji opisuju događaj usporedno s njihovim vlastitim znanstvenim radom na dokazima.

Kao što je već navedeno, Clube i Napier su pronašli izvor kompleksa Taurida u ogromnom kometu koji je gurnut u orbitu kratkog perioda (oko 3.3 godine) u zadnjih 20 do 30 tisuća godina. Kompleks Taurida trenutno uključuje tok meteora Taurida, komet Encke, "asteroide" kao što su 2101 Adonis i 2201 Oljato, te ogromne količine svemirske

prašine. Čini se da asteroidi u kompleksu Taurida imaju povezane meteorske rojeve, što znači da su mnogi asteroidi vjerojatno "izumrli" kometi. Drugim riječima, u kometu može biti i više toga nego samo prašina i snijeg - također može imati značajnu stjenovitu jezgru, te mnogo otrovnih plinova i kemikalija.

Nastavlja se...